

Barret et velvilligt Ønske med, saa var det tilladt, saa er umiskjendeligen denne Paragraph overflødig, thi, hvad der ikke er forbudt i saa Henseende, er tilladt, og jeg idetmindste har aldrig hørt, at det var forbudt at velstigne, skjøndt vi have havt meget strænge Love med Hensyn til det Religiøse, saa det er fuldkomment indlysende, at, staaer den hele Paragraph der slet ikke, saa maa det staae enhver Præst heri Landet, der kan forsvare det for sin Samvittighed, frit for, efterat Bedkommende ere borgerlig gifte, at ønske dem alt Godt og foreslåe dem Sprog af det gamle og ny Testamente om, hvorledes de skulle stifte sig i Egteffabet o. s. fr., og det er aabenbart, hvad den kirkelige Wielse reducerer sig til fra det Dieblæk af, at de først borgerligen ere blev sammenfødte. Jeg er saaledes nødt til at fastholde den Fortolkning af Ordene i § 8, som ogsaa den høitagtede Cultusminister har gjort gjældende, og som stemmer aldeles med Tankgangen i vor ældre kirkelige Lovgivning, og gaaer ud paa, at, naar Wielsen skal kunne forrettes saavel af Brudgommens som af Brudens Præst, saa maa Brudgommen og Bruden være berettigede til at kræve den af een af disse to, saaledes at det beroer paa Bedkommende, hvem af dem de ville henvende sig til, men at den saaledes Opfordrede ikke tør undslaae sig for at foretage Wielsen, altsaa for en Handling, der efter Omstændighederne kan være en høist glædelig Sag, eller kan være Noget, om hvilket, Præsten maa sige: For jeg gjorde det, vilde jeg rømme mit Embede. Endeligen skal jeg endnu med Hensyn til den saa ofte nævnte Paastand, at vi jo dog gribe ind i Folkekirkens Anliggender ved Bestemmelser som dem, jeg har tilladt mig at foreslåe, tillade mig at bemærke, at, hvad jeg hidtil har sagt til Svar, ikke er Hovedsagen;

thi jeg holder mig til den Regel, at den, der paa staaer Noget, maa bevise det, og jeg venter paa, at, da denne Paa stand nu har gjort sin Runde hele Landet om og i saa lang Tid, vil man vel ogsaa engang komme frem med Beviis for den, og jeg vil derfor forbeholde mig, idet jeg skal tillade mig at yttre, at jeg har temmelig gode Grunde at komme frem mod den, nærmere og bestemtere at svare, naar jeg saaer hørt, at der bliver anført nogen Grund, der virkelig kan siges eller synes at bevise, at der er gjort noget som helst Indgreb i Folkekirken, og navnlig i dens Indre, ved at borttage verdslige haarde Tvangslove fra dens Døre. Endnu maa jeg maafsee med Hensyn til det Enkelte, der er kommet frem, og som vel altsaa for saa vidt maa være seet umiddelbart i Principets Lys, da det ved denne Behandling kunde komme frem, tillade mig i mit Principets Lys at gjøre opmærksom paa, hvorledes det stiller sig for mig. Og saa kan jeg for det Første ikke nægte, at det ikke forekommer mig træffende, hvad den høitærede Ordfører har bemærket, at det var ikke at vente, at den Frihed, som jeg har tilladt mig at foreslåe bevaret og sikret i Lovens Bestemmelser, vilde vinde Bisfald i det andet Thing. Jeg veed ikke, hvoraf man kan have denne Formening, ja, jeg veed ikke engang ret, om jeg derom tør have nogen Formening. Da man imidlertid efter de hidtil gjældende Regler har havt Lov til at mene alt Godt om sin Næste, vil jeg indtil Videre fastholde den Overbeviisning, at Alt, hvad der under Forhandlingerne her maatte vise sig at have sin gode Grund, i fuld Overensstemmelse med den danske Grundlov og den Frihed, som den menneskelige Aand efter sin Natur kræver for de religiøse Samfund, navnlig ogsaa her i Landet, vil blive hilset med sand Velvillie i det andet Thing. —